

вѣдѣнія-та сѣ должни да привличать внѣтрѣ въ дръжавы-ты си многожеланіи-ты тѣхъ руды за да сѣ умножава ушз отъ това благодѣйствіе-то на народа. Изъ таа идея е крайно погрѣшена; ако прѣдположимъ че една дръжава има нѣждажъ отъ два діалона франга н. п. за да дѣйствова разны-ты си разлѣны, и че ако сѣ чародѣйство (магійж) донесли быхъме въ нѣжъ другы два діалона франга по-вече отъ нѣжди-ты, лепо е да разумѣемъ, че това изобиліе на монетж-тж ще направѣ да инадне стойность-та ѣ и винкы-ти прѣдмѣти шжть вземать двойнж стойность, то есть прѣдмѣтж-тж, кой-то прѣвѣиз сѣ продаваше по 5 франга ще сѣ продава по 10 франга, и оный, кой-то го купуваше по 5 ще го купува по 10, что-то никаква полза не щеше да послѣдува за народа на тѣхъ дръжавжъ отъ изобиліе-то на монетж-тж.

§. 23. Мѣрка за стойность-тж на нѣчта-та.
— Экономисти-ти много трудсве положижъ за да изнайджъ еднж мѣркж постояннж чрѣзъ кож-то да може да сѣ опрѣдѣлава точно стойность-та на нѣчта-та, изъ негли тѣхъ трудове сѣ вѣе, зачто-то никаква стока не е непромѣнлива въ стойность-тж си, что-то да послужи за мѣркж; трынухъ испослѣ стокж-тж, на кож-то стойность-та по-малко измѣненіе може да пріемне въ продажженіе на много вѣкове, та видѣхъ, че многоцѣнни-ти руди не упазихъ стойность-тж си постояннж, за то изрѣкохъ, че человѣческа-та работа може да послужи за мѣркж, коа-то да опрѣдѣлава стойность-тж на нѣчта-та, доказала обаче, че и стойность-та на человѣческж-тж работж сѣ е измѣнила въ разны вѣремена, и чи само стойность-та на пшеницж-тж въ продажженіе на вѣкове е остала по-малко промѣнлива, понеже нѣжда-та ѣ е всякога постоянна и сѣдства-та за производство-то ѣ сѣ были почти въ винкы-ты вѣремена единакви. Изъ ако стойность-та на пшеницж-тж остава непромѣнлива въ